

Ivo Tomášek

**OBRAZY,
PODRAZY
A
SPOLUŽÁCI**

ÚVOD

Obrazy, obrázky a fotografie, zachycují momentky nálad, dějů; život se všemi běžnými, radostnými, smutnými, i významnými událostmi. Lidí, zvířat, krajin, staveb. Tak jak šel, nebo uháněl čas. Od kreseb pravěkých umělců na skálách, přes vrcholná díla generací pozdějších kumštýřů. Byly určeny pro stěny kostelů, šlechtických sídel, měšťanských domů, i galerií.

V chalupě s doškovou střechou stačil kříž a dva, tři obrázky svatých.

S příchodem fotografie bývaly v běžných domácnostech nad manželskými postelemi zachyceni novomanželé, sem tam nějaký obrázek regionálního umělce, nebo tištěná kopie známého mistra.

S rozvojem kumštýřského umění se obrazy stávaly cennostmi, tedy i zbožím. Obchod vytváří pracovní příležitosti. Nová „pracovní místa“ vyhledávají i „čimani“; přemísťovači artefaktů. Zloději, falzifikátoři, podvodníci, i další dřiči v oblasti šedé zóny. Ta od nepaměti věků přitahovala lidi schopné, vesměs čehokoli. Někdo se v šedé zóně od počátku pohyboval opatrně, s rozmyslem. Jiný do ní skočil s větším, či menším odrazem. Podle toho vypadaly i dopady. Kdo uměl dobře plavat, nebo si našel převozníka, „byl za vodou“. Jiného proud

odnášel do neznáma, další při dopadu narazil těsně pod hladinou na skálu.

Nebo přišly katastrofy. Živelné - i živené hrabivostí, rozpínavostí, nenávisť a „vlastní neomylností...“

Mezi tím vším život přináší úsměvy, legrácky, srandy i nečekané zvraty. A také jednu pravdu:

Minulost

jakkoli se vzdaluje, nakonec tě dožene!

CO BUDE S DVOJČATY?

Letní podvečer, stvořený pro posezení u kávy, nebo u skleničky vína. Denní žár ustával, teplý stín na balkoně podtrhával bezstarostnou atmosféru.

„Už jsou mladí na cestě domů, ale stejně si, Rudo, myslím, že měli letět! Když jedou autem, vždycky se o ně bojím!“ pravila Eva směrem ke svému muži a pokračovala: „Jsou tam se známými, snad bude všechno v pořádku; kdyby něco, tak si pomůžou...“

Ruda pokýval hlavou a napil se kávy.

„Ale Evi... letět? Přece se chtěli trochu porozhlídnout po památkách... !?“

Po pauze, způsobené malým zakuckáním, nechápavě zavrtěl hlavou a pokračoval: „Na výletech, pořádaných cestovkou, toho nikdy tolik neuvidíš, pořádně to nevstřebáš! Neustále tě někam ženou, pak se zase čeká... Takhle si určitě prohlídli co sami chtěli...“

Po chvíli dodal: „Ještě že si vnoučata vzali Juhászovi! Copak Tibor, ten s nimi možná jet mohl; je mu hnedle patnáct. Ale pro ty dva? Pro ně by to ještě nebylo.“

Manželka se na něho nechápavě podívala: „Pro šestileté děti by to nebylo?“

„Pro šestileté by program u moře možná být mohl. Sem tam prohlídky památek by jim neuškodily. Ale to, co si mladí naplánovali, by

děti těžko zvládly. Konec konců... rodiče si taky musí jednou za rok na pár dnů vyrazit sami! Jsou s dětmi celý rok a třítydenní odloučení udělá všem dobře!

Ještě, že nemáme Andreiny děti! Zabavit se neumí, kdo jim má pořád něco vymýšlet? A nějaký systém, řád? Když to nevidí doma, nakonec se vlastně ani nemusím divit...“

„Nojo, vy mužský, jak to není po vašem, tak byste všechno řešili ráz dva a když to nejde...“

„To už jsem slyšel mnohokrát,“ skočil manželce do řeči bývalý ředitel základní školy. „Důslednost nevypěstuješ na benevolenci, stopadesátých upozorněních, nebo přehlížením problémů... nebo nedej bože, podbízáním se! To je naučí jen cuchcárně! Až ty budeš něco potřebovat, myslíš, že oni přiběhnou? Nepřiběhnou, protože se naučili, že všichni slouží jim. O tom se bavíme už asi po sté! Je s podivem, že příslovečná systematická tvé rodiny se zrovna tobě vyhnula.“

„Zato ty jsi pobral o to víc,“ odušila Eva. Zamyslela se a pokračovala již smířlivěji: „Andrea nám dává sodu; když to mám říct současnou mluvou.“

Nevím, kam dala oči. Vezme si člověka po léčení z chorobné závislosti na hraní... co už toho mohli mít! Halt u Andreii normální selský rozum nebyl k nastartování.“

„Nalítla na sto tisíc, co tehdy někde mladej vyhrál, jenže potom desetkrát víc toho prošťuroval,“ spíše pro sebe utrousil Rudolf.

„Jo, Dolfi, doslova prošustroval! Po babičce zdědil barák. Ten museli prodat, aby se oddlužili, pak totéž s bytem 1 + 4. A teď čtyřčlenná rodina bydlí v 1+1 v Ústí, protože tam jsou nejlevnější byty. Ale taky velká nezaměstnanost a fůra nepřizpůsobivejch, jak se teď říká. Svě k svému; vždyť Horák k nim už dávno patří!

A matinka? Milostpaní Horáková dělá dál dámu. Nechápu, jak středoškolská učitelka mohla vychovat takovýho příživníka?!“

„Jak vidíš, Evi, mohla. Kafičko, cigárka, divadlo, kamarádíčkování s héřečkama! Pod paží pořád nějaký ty vrtichvostský noviny. No a synáček srandičky, partičky a průšvihy.“

„Voblbovat naši holku, to dokázal perfektně!“ dodala našťvaná matka a babička.

„Nojo, Evi; co už jsme se o nich napovídali! Mě jen mrzí, že se nám nepodařilo dát dohromady naše rodiny. Kdyby všechno fungovalo jako s Juhászovými, to by byla paráda! Nemyslím přísun všelijakých dobrot ze Žitného ostrova, ale jejich přátelské chování...“

„Víš dobře, Dolfi, že přání je jedna věc a realita druhá. Zeťák rostl jako dříví v lese! Tátu nepoznal, s mámou si mohl povídat tak o zákulisí bohémy. Nic jinýho ji nezajímalo a dodnes nezajímá. Jen co kde hrajou, kdo s kým chodí, kdo se rozvádí... samý divadelní drby. Nediv se, že spořádaný rodinný život mu nic neříká!“

„Máš recht, Evi! Ale proč to zrovna odnášíme my dva a dcera? Když jsme je tu měli naposledy, ještě tři dny mě z toho bolela hlava! Mladým nevadí Filipovo záškoláctví, drzosti! Nestačím se divit, že

prolezl do sedmičky bez propadnutí! Blanka tak tak prochází se čtyřkami. No co divím? Samá práva, povinnosti žádné. A když je chceš během prázdnin trochu polidštit, tak se to naší dceruše nelíbí.“

„No, je to smutný, že jí vyhovuje tenhle život,“ povzdechla si Eva a dodala: „Ještě že ty druhý jsou jiní... Juhászovi za pár dní přivezou děti a my je budeme mít do konce prázdnin. Tibor má tady zajištěnou studentskou aktivitu a pro dvojčata budeme muset vymyslet nějaký program.“

Jo, Dolfi, už jsem si vzpomněla. Říkals ‚vodpočnout vod dětí?! Vždyť Jolana, ne že bych jí to záviděla, jezdí rok co rok do lázní! Něco jiného bylo, když chtěli mít k Tiborovi sourozence a nešlo to. Pak už to tolik potřeba nebylo...“

A náš Aleš akorát s ní jezdí na dovolenou...“

„Aleš jezdí s partou na vodu... takže to přijde nastejno, Evi!“

„Nepřijde, Dolfi, von jede na tejdén a vona na čtrnáct dní, ale nejčastějč na tři tejdny. Určitě je lepší, že děti budou u nás! Já když mám v Kralupech u mladejch vařit, tak jsem nesvá. Cokoli, co se potřebuju, musím shánět. Všechno je na dlouhý lokte. Sice má Jolana všude čisto, pořádek, to jo, ale co je to platný, když se tam motám jak vítr v bedně. Ani nevím, kde co mám hledat.“

Rozpravu přerušil zvonek.

Dolfi šel otevřít. „Á, Nývltovi, zdravím vás, jen pojed'te dál!“

„My jen na skok! Poreferovat, co nového v rodném kraji,“ omluvně nato paní Nývltová.

„Nové Město, Nový Bydžov...“ během cesty ke dveřím pronesl Rudolf.

„To už je otřepané,“ dala o sobě vědět šéfová domácnosti.

„Ale pravdivé,“ zastal se Rudy Nývlt. „Ještě akce čisté ruce a můžeme si u vás sednout,“ dodal.

„Vezměte místo; určitě si dáte kafe! Mám čerstvou bábovku a pak se uvidí. Řekněte nám, kdo, s kým a proč! Ale raději začněte svatbami a křtinami,“ pobízela Eva.

„Jo, to bude lepší, něčím veselejším, protože jak říkal malíř Šimek. *(žák krajináře Otakara /Oťase/ Nejedlého a malíř podhůří Orlických hor.)* „Po šedesátce už člověka nic kloudného nečeká; jen parte a upomínky.“

„My tady jsme tou šedesátkou už několik let postižení!“ nahlas zauvažoval Ruda.

Nývltovi se rozpovídali a přitom vybalili i regionální tisk se všemi možnými výročími, což bylo ponecháno „na jindy“ a věnovali se tomu, co v tisku nebylo.

Během povídání obě strany zapoměly na čas. Při třetím pokusu Nývltových o odchod Rudovi zazvonil mobil.

„Policie ČR, por. Hrubecský, odd. vyšetřování dopravních nehod. To je pan Červenka?“

Ruda zezelenal, zalapal po dechu...

„Aá... ano, Červenka.“

„Promiňte že ruším, ale v úseku mezi Netřebicemi a Velešínem se stala dopravní nehoda, při níž byli zranění i Jolana a Aleš Červenkovi. Všechny zraněné osoby byly přepraveny do českobudějovické nemocnice, která Vám podá bližší informace. Omluvte mne prosím, mám další povinnosti. Vaše případné dotazy, pokud budu znát odpověď, vám zodpovím dodatečně! Snad do té doby budeme mít jasno, co se tam událo. Ještě jednou se omlouvám a zatím na slyšenou.“

Ruda stál jak přimražený. Eva, stojící vedle, slyšela celý rozhovor. Zesinala – a zhroutila se.

Sousedčino konejšení nezabralo a protože to vypadalo na srdeční slabost, Nývlt zavolal pohotovost.

Přijela během pár minut, uklidňující injekce zabrala. Lékař doporučil, aby hned ráno zašla za svým praktickým lékařem.

Mezitím si Ruda zjistil na netu spojení s budějovickou nemocnicí.

Zdvořile, známými frázemi ho ujistili, že zraněným je poskytována nejlepší zdravotnická péče a že stav pacientů je stabilizován.

Návštěvu zraněných nechť zítra dohodnou s lékařem na JIPce.

Snažil se udržet myšlení v racionálním chodu. Musel rozhodnout komu a kdy zprávu sdělit. Juhászovi byli jasní.

Nývlt se záhy odporoučel s tím, že sestra se švagrem nemají klíče od bytu a každou chvíli se vrátí z koncertu. Po půl hodině se odporoučela i jeho manželka.

Ruda se rozhodl zavolat Juhászovými.

Zpočátku to bylo o pověstných koze a noze. Evidentně měl Zoltán něco vypito; Ruda se musel domlouvat s jeho manželkou.

„Vieš ty čo spravíme? Kedže Eva musí ráno ísť k lekárovi a zrejme nemôže zopár dní cestovať, my sme núteny deti priviesť k vám, lebo ich nemožem dať k sestre. Tá je na dovolenke v Maďarsku. A Zoltánovi rodičia sú nemohúci, to sám vieš.

Počúvaj, Rudo, dohovoríme sa, až čo nám povedia z nemocnice. Až podľa situácie, čo ty na to?“

„To jsem ti právě chtěl říct; třeba ani návštěvu nedoporučí. Hele Ingrid, ale co když Evino zdraví bude potřebovat klid na delší dobu? Já sám tady děti a ještě manželku?!“ vypravil ze sebe Ruda.

„Daj mi číslo na špitál, volaako sa zajtra s nimi porozprávám. Pokial by si sa dohovoriť prv, daj vedieť! Spoločne pak volačo vymyslíme, porozpráváme o ďalšom postupe! Povedzme po siedmej si zavolaáme! Dúfajme, že to nakoniec dobre dopadne!“

Ruda souhlasil, vyslovil stejné přání a pomalu se sesunul do křesla.

Hlavou mu probíhalo mnoho myšlenek. Spíše různých útržků. Kdy a jak a jestli vůbec se z toho mladí vylížou. A co bude s dvojčaty?

S Tiborem to nebude tak složité. Je samostatný, cílevědomý, ale co s mrňaty?

Myšlenky se Rudovi střídavě objevovaly a záhy mizely, nebo se chaoticky rozběhly... ale závěr žádný. Kostrbatě se propracovávaly do Rudova vědomí od Alešova narození až ke svatbě, od maturity k aktuální situaci.

Jeli se svými známými, ale na jejich rodinu nemáme spojení. Míškovi, to mně je platný, když o nich nevím nic bližšího! Přitom Jolana – jak říkala Evi; skoro každý rok jezdí do lázní. Do lázní? Skutečně se léčit?

Jednou jsme se s nimi potkali; u mladých v Kralupech. Drahoš... ale jak se jmenuje jeho paní? Hovořilo se o nějakém krámu... obchodu v Mladé Boleslavi! Paní měla učit na gymnáziu... Jana? Ne, to ne; Hana ano Hana!

Ruda sedl k počítači a po chvíli mu bylo jasno. Ještě, že existuje internet! Míšek je zastupitelem. Ing. Drahomír Míšek, IT specialista. To bude on...

V Mladé Boleslavi bydlí, na gymnáziu Hana Míšková učí, určitě to budou oni.

Vzpomínaný obchod. Bude buď jeho bratra či otce. Určitě nějakého blízkého příbuzného.

Ruda zkusil napsat na mailovou adresu. Odezva přišla za deset minut. Patřila Míškovi otci, kterému záhy Ruda zavolał.

O nehodě Míškovi věděli z rádia. Netušili, že jejími účastníky jsou i jejich mladí. Vyděsil je telefonát z policie. Když zjistili, že zranění nejsou život ohrožující, zklidnili se.

Pokouší se získat více informací prostřednictvím vzdáleného příbuzného, lékaře v budějovické nemocnici. Je prý ve službě, ale nikoli k dostižení.

Míšek slíbil, že jakmile se dozvědí něco podstatného, dají vědět.

Za necelé dvě hodiny Míšek telefonoval, že mailem přeposílá zprávu, kterou před chvílí dostal:

Údajně v úseku za Netřebicemi auto Červenkových bez zjevné příčiny vybočilo ze silnice. V plné rychlosti sjelo do příkopu, z něhož vůz vyletěl zpět na silnici. Míškovi neměli šanci se vyhnout.

Drahoš má zlomená tři žebra, jeho manželka zlomenou klíční kost, oba pak po těle modřiny, odřeniny, ale byli při vědomí.

Manželé Červenkovi byli v bezvědomí, kdo řídil, není zatím vyjasněné. Kolemjedoucí řidiči kamionů okamžitě vytáhli postižené z aut a poskytli jim první pomoc. Vůz Červenkových záhy vzplanul.

Ruda po přečtení poděkoval a navrhl ranní telefonickou domluvu.

Eva po injekci usnula jako když ji do vody hodí, což jí Ruda záviděl. Vyčítal si, že si nenechal také něco píchnout pro uklidnění.

Sáhl alespoň po láhvi koňaku. Vzápětí si uvědomil, že by měl zůstat u jednoho panáčka. Ráno bude muset odvézt manželku k lékaři! V tomhle stavu tam Eva nedojde.

Myšlenky začaly přeskakovat ze současnosti do minulosti a zpět. Zastavily se u Aleše. Jak si ho přivezli z porodnice. Pak o sobě dala vědět vzpomínka na jeho početí. Jo, tenkrát jsme denně... a hodil destilát do sebe.

Kdyby Eva alespoň dokázala ze sebe vypravit víc vřelosti! Sama, to se nechá chválit; třeba by i pochválila mně, ale jedině v případě, kdybych ji vynesl z hořícího baráku!

Děti... Andrejce byly sotva čtyři roky, Aleš měl o rok a půl víc. Andrea se osmělila: „Tati, kam půjdete, až budeme dospělí?“

Já nato: „My nepůjdeme, půjdete vy! Hnízdo, noru, i byt si hledají mladí, ne staří!“

Andrea: „Já půjdu bydlet po babičce.“

„A kam půjdu já?“ ptal se Aleš.

„Ty půjdeš na chatu do Jizerek,“ okamžitě odpověděla Andrea.

„Já do Jizerek nepůjdu,“ postavil si hlavu Aleš. „Tobě, Andreo, ten barák zbouraj, protože už je to starý.“

„No tak zbouraj, ale zase tam musej postavit novej,“ odpověděla dcera.

S Alešem to nebylo lehké; byl „svéhlavička“. Andrea byla klidná, tichá, slušná, poslušná. A pak se to všechno obrátilo.

Po mámě oba zdělili neumět se radovat z úspěchu druhého... s tím se nedá nic dělat.

Aleš se dobře učil, pomáhal i sestře. Ani člověk neví, jak vystudoval speciální pedagogiku. Zkoušky zvládal napoprvé.

Aleš zase neví, že na jeho odvolání, by ani pes neštěkl. Kdybych mu to nezařídil. Lišák po lišce, i když ona je po lišce i ta lištička.

Jako študák si Aleš vždycky našel nějakou slušně honorovanou práci. Peníze dokázal ušetřit. Na rozdíl od zeťáka.

Tibora Aleš vyženil...

No co, kluk se povedl a Aleše vnímá jako tátu... co s tím dělat ciráty! Dvojčata se mají k světu!

Jenže teď je všechno prd platný... kdoví, jak se z toho vylíže? Jen aby to neměl pocuchaný v hlavě! Snad ne! Doufejme!

Jak je teď na tom Jolana? Ženská přece musí vypadat! Aby ji to nezohydilo!?

Copak chlap; může mít křivej frňák, nějakou jizvu... ale ženská?! A zvlášť Jolana!

Myšlenky mu skákaly z tématu na téma. Vždycky se potvory zastavily u Netřebic.

Eva, ta si chrní! I když určitě nemá žádný veselý sny...

Myšlenky zvolnily krok...

Usnul v křesle.

Nepohodlí ho probralo. Odšoural se do ložnice a zalezl do postele. Ke své ženě, která se hned němu přitulila. Skoro jako dřív, teď jen hledání opory. Ne, to není jako kdysi! Alespoň takhle! Vedle blízkého? Kdepak, teď už trochu vzdáleného od blízka! Tohle je formální blízko a usnul.

Probudil ho mobil. Bylo 6,45.

„Dobré ranko, Rudi! Nehovor, že si tak tvrdo spal! Už mi zatrnulo... no k veci: Hovorila som s primárom. Povedal, že sa nebude po telefone rozprávať, že môže len konštatovať dobrý stav po operácii u oboch a že Aleša ponechajú vo spánku. Asi týždň. Jolana je na tom celkom dobre.

Odporúčal zatiaľ nejazdit. Ak by sa ich stav pohoršil, dali by nám vedieť, ale to teraz nehrozí. Prípadná naša cesta sa mu nejaví ako dobré riešenie. Hovoriť by sme s nimi nemohli a lekári toho veľa nevedia. Deti privedeme koncom budúceho týždňa, dobre?

Ty sa hlavne postraj o Evu a sám o seba áno!?”

„Díky, Ingrid, za zprávu! Něco podobného jsme slyšeli i včera. Jojo, ještě všechno upřesníme. Do Budějovic jeli Míškovi... jejich mladí byli v tom druhém voze. Snad zjistí víc. Pak zavolám!“

Eva se během telefonátu probudila, ale jaksi nemohla „nastartovat“. Vypadala jako špatně vyoraná myš. Za pár minut ji Ruda seznamoval s událostmi, které zaspala.

Informace přijala nečekaně klidně. Sem tam vyslovila doplňující otázku, případně se krátce vyjádřila.

„Tak Míškovi tam pojedou, říkáš. Já k tomu doktorovi půjdu. Tedy pojedou.

Víš, k ránu se mi zdál takovej divnej sen. Byli jsme na výletě... Vypadalo to na menší město s podloubím... Zahlídli jsme Jolanu s nějakým chlapem, jak se objímali a líbali.“

??? Dolfi se zatvářil, jako by mu uletěly včely.

„Kdyby to to byl náš Aleš, tak bych ti o tom neříkala. Člověče Dolfi! On vypadal jako Horák!“

„No těbuch, to tedy jsi měla sen!“

To je zajímavé, pomyslel si Ruda, včera jsme o nich mluvili! Eva dávala do souvislosti Jolaniny a Alešovy absence v rodině.

Jolaniny lázeňské pobyty...?!

Už jsem zase ve škole; absence, hospítace! Teď hospitalizace – Evina. Co Evina, třeba i moje, tohle je fakt na blázinec!

Naložil Evu a jeli za lékařem.

V čekárně lidí, jakoby se dávalo něco zadarmo. Když byla Eva vevnitř, Ruda poodešel a zavolal Míškovi.

„Jo jo, pane Červenka, dáme vám vědět! Teď jsme mluvili s nějakým doktůrkem, ale snad si na nás udělá čas i primář. Hele, pošlete mně esemesku, že mně dáváte plnou moc na optání se, jak na tom jsou vaši! Já včera na to dočista zapomněl!“ To Ruda obratem učinil. Mezitím se u něho objevila Eva s fůrou papírů. Na odběry, EKG, psychiatrii... Na všechno možné, kromě zubaře.

„Tak to, Evi, vezmeme patro od patra, dveře od dveří a budeš se objednávat!“

No nekoukej, prostě budeš muset jít, jak tě objednejí! Když to jinak nepůjde, za mladejma pojedu sám!“

„Jo, to jo, to určitě! Ještě se tam někde zmrzačíš i ty!“

„A to myslíš, Evi, že když pojeděš se mnou, že tě anděl strážnej vezme do party?“

Cestou domů se Míškovi stavili u Červenkových. Se synem a snachou mohli hovořit. Kvůli vyloučení vnitřního zranění si je ještě dva, tři dny ponechají. Když budou v pořádku, propustí je do domácího doléčení.

„S vašimi je to trochu horší. Budu pokud možno věrně opakovat to, co mně řekli; jak ve špitále, tak na policii,“ spustil Míšek, když se k tomu jeho žena neměla.

„Jsou sice zcela mimo ohrožení života, ale dost pomlácení. Snacha žel i v obličeji. Všechna zranění jsou léčitelná. Policie potvrdila, že v době nehody s největší pravděpodobností nebyli připoutáni. Váš syn to odnesl poškozením hlavy a mnohočetnými zlomeninami. Nos, čelist...

Se snachou snad budete moci hovořit pozítří, se synem odhadem prý o týden později.“

Ruda trochu odbočil otázkou, jak se jejich a Míškových mladí seznámili.

Podle paní Míškové se Hana s Jolanou potkaly v nějakém klubu během studií v Praze.

Několik let se neviděly a sešly se až ve Františkových lázních. Pak si to nějak zařizovaly, aby jezdily spolu.

„Takže nemohla mít děti, podobně jako naše Jolana po Tiborovi?“ nedalo Rudovi, aby se nezeptal.

„Ano, Hana nemohla mít děti,“ konstatovala paní Míšková a pokračovala. „Dva, možná tři roky, se léčila ve Františkových lázních. Marně. Další roky potom jezdila do Varů s vaší snachou. Teď je už pozdě...“

Rudovi prolétlo cosi hlavou. Ne zcela uchopitelného, ale bylo mu jasné, že se myšlenky záhy dají dohromady.

„To víte, taky to něco stálo! Doktor by bez toho jen tak lázně nenapsal!“ Sdělila Míšková a manžel ji doplnil: „Zkrátka jsme to museli podšprajcovat nějakým všimným, ale to vy jste museli taky ne?“

„Ne, pane Míšku, pokud vím,“ Ruda ale nedořekl, protože větu dokončila Eva. „Ne, ne! Skutečně my s Dolfim jsme sami nic neplatili a Jolaně na lázně nedávali. Kupovali jsme jim leccos. Do domácnosti a tak. To jsme platili, ale všimné, to ne... ale na tom svět nestojí, že?“

Potom se povídalo o všem možném. Po dvou hodinách se Míškovi odporoučeli.

Rudolf zadumaně koukal do blba. Vůbec se nejevilo, že usilovně přemýšlí...

„Stejně ti to je k ničemu,“ pravila Eva při vstupu do obýváku. „Nic převratného nevykoumáš!“

„Asi máš pravdu, Evi! Ani ty ne!“ odpověděl Ruda. Zavolal Juhászovým. Sdělil jim, co mu řekli Míškovi. Domluvili se, že přivezou děti. Zůstanou u Červenkových, dokud Eva nebude schopná se postarat o domácnost.

Po třech dnech šla špitálem delegace. Míškovi, Juhászovi, Červenkovi, včetně dětí.

Pohled na zařáčované není nic příjemného. Zejména, když mumie jsou součástí rodiny.

Aleš byl ještě v umělém spánku, ale již bez přístrojů, podporujících základní životní funkce. Lékařův slovní doprovod „exkurze“ zněl značně povzbudivě.

Jolana s ovázaným obličejem ze sebe vydávala jakési málo artikulované zvuky. Dalo se usoudit, že poslední chvíle před a při nehodě si příliš nepamatuje. Asi řídila, ale má jen útržky vzpomínek.

„Tak, děvče; nic si nepamatuješ a to opakuj třeba do aleluja! Policajti i pojišťovna by v tom hledali ‚mouchy,‘ přesvědčoval ji tchán.

Jolana mrknutím dala najevo souhlas.

Na chvíli přišli Míškovi a Červenkovi šli navštívit druhou zafáčovanou dvojici.

Kromě zdvořilostního rozhovoru se toho moc neobjasnilo. Jenom se Míšek jun. zeptal, zda si Jolana něco z té bouračky pamatuje.

Po jednoznačném „ne“ požádal Rudu, jestli by se nezdržel.

Když zůstal Ruda v pokoji sám s Míškem, nestačil se divit.

„Víte, pane Červenko, nechci dělat nepříjemnosti, ale myslím, že byste měl cosi vědět.“

„Povídejte, pane Míšku!“

„Víte, že kamarádíme s Alešem a Jolanou již řadu let. Všechno se ale koncem dovolené trochu zvrtno. To bych s vámi rád probral až někdy jindy.“

Já jen, že než došlo k nehodě, jsem jel za Jolanou. V tu chvíli řídila. Nebylo možné přehlédnout, že se mezi nimi něco děje. Ruce ve vzduchu, takový trhavý pohyby... Jakoby se dokonce prali. Já vím,

je to blbý. Jde o to, že si mohou vzpomenout a aby pak po těch práškách něco neprokecli. Chci říct, aby se nepodřekli. Auto zrušeno... a pojišťovna... však víte. To ostatní až jindy, až budeme úplně sami.“

„Děkuji vám!“ Jolana mě ujistila, že opravdu nic k nehodě nemůže říci... „tohle už jsme spolu probrali...“

Juhászovi se zabydleli u Červenkových. Každý druhý nebo třetí den část dospělých zůstala v Praze a zbytek mířil na jih, do Budějovic.

Míškovi, než je přemístili do domácího ošetřování, si v nemocnici poleželi osm dní.

Den poté volal Míšek ml. Rudovi.

„Manželka zítra pojedje s mými rodiči na kontrolu; můžete se uvolnit a přijet?“

Následujícího dne ráno Ruda odjel do Boleslavi.

„Vítám vás, pane Červenko! Ještě že to tady máme na knoflíky, jinak byste musel přes plot a do bytu oknem! Já sotva dolezu na záchod. K domovním dveřím bych to nezvládl! „Manželka je na kontrole, máme tak něco přes hodinu času.“

„Jak bych vám to jen, pane Červenko...“

„Hlavně česky! Asi to nebude hezký; ale co naplat. Na rovinu, pane Míšku!“

„Dobrá! Víte sám, že si někdy myslíte, že ten člověk vedle vás je ok... a pak?“

„Ano! Vím co máte na mysli! Také jsem se v životě párkrát sekl! Přitom k pozorování není toho tolik potřeba; stačí jen být při smyslech.“

„Tak víte, co to s vámi udělá, když zjistíte pravdu! Nebo spíš, jako v mém případě, když podezření se více méně rovná jistotě!“

„To ano, pane Míšku, ale snad... jakou to má ale souvislost?“

„Právě že si myslím, že ta zapeklitá věc je její příčinou,“ sdělil Drahoš a pokračoval.

„Všechno je zamotané. Dovolená končila, předposlední večer jsem si trochu vyhodili z kopýtko. Na místní zábavě, v okolí Bolzana.“

Do té doby bylo všechno v pohodě. Pak se holky nějak nepohodly. Ani nevím, kvůli čemu.

Ten večer jsme měli náladíčku všichni. Jolana přistihla Aleše. V nějaké jaksi... no... Přímo nesouložili, ale už se k tomu chystali...“

„S kým?“

„S mou ženou!“

„Jolana hned udělala cajmsrk. Nálada se samozřejmě na bodu mrazu. Zůstala do odjezdu i na cestu samotnou. S odstupem mně tam cosi nehraje a spíš mně to připadá jako nahrané.“

??? tázavě protáhl Ruda obočí...

„Víte, pane Červenko, po čase jsem se dozvěděl, že holky jezdily do lázní jaksi bez pásů cudnosti.“

„To ještě teď?“ zvědavě na to Ruda

„Ještě tak před třemi, čtyřmi roky!“

„Říkám, žádný tzv. okovaný důkaz jsem nezískal. Jsem přesvědčený, že obě holky jely v čemsi, čemu se říká přeshraniční obchod. Byl evidentně v rámci šedé ekonomiky. Pak se odreagovaly mimo rodinu. Možná i něco dalšího během lázeňského pobytu dojednaly s tzv. obchodními partnery.“

Ruda nehnul ani brvou a poslouchal.

„Jolana má příbuzné v Maďarsku a v té době... tzv. Balkánská trasa... to jste slyšel.“

„Jasně, slyšel! Ale to...“

„To ještě přijde, pane Červenko! Tibor, pokud vím od Hany, je z prvního manželství vaší dcery s nějakým hercem – nehercem. Byl počat kdesi na těch Jolaniných cestách. Nikoli tím komediantem, ale někým jiným.“

„Jak to, že to Drahoši neprasklo? Myslím především s tou šedou ekonomikou? Sexuální výlety opravdu mohly být součástí podnikání!“

„To víte, pane Červenko, devadesátá léta! Kdejaký nýmand se stal ministrem, náměstkem, vedoucím odboru... nějak se to zašumlilo! Zejména, když holky měly vždycky ponk pohotově ve správnou dobu i správnou zakázku!“

„To ano, Drahoši, ale neodpověděl jste mně na...!?“

„V té době jsem byl ajťák na ministerstvu vnitra. Tenkrát se člověk k leccemu dostal. Byl jsem krátce ženatý s Hanou...“

Najednou jsem v práci nebyl příliš žádoucí. Asi jsem udělal někde chybu.